

မင်းသိင်္ခ

မြယာရွှေပြည်မင်းသမီး

မှော်ဘီမြို့သမိုင်းနောက်ခံဝတ္ထုကြီး

L လင်

အခန်း (၁)

ကျွန်ုပ်အား ဦးနှောက်ခြောက်စေမည့်
သားရေဖုံးစာအုပ်ကြီးတစ်အုပ် ရရှိခြင်း

“ထိုခြံကြီးသည် ဥစ္စာစောင့်မတစ်ဦးပိုင်သည့်
ခြံကြီးဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ထိုခြံကြီး၏ မူလပိုင်ရှင်မှာ
မြယာရွှေပြည်ဟူသည့် မင်းသမီးတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊
ထိုခြံကြီးသည် ယခုထက်တိုင်အောင်
အခြောက်အလှန့်များရှိကြောင်း ပြောဆိုကြကုန်၏”

အခန်း (၁)

ကျွန်ုပ်အား ဦးနှောက်ခြောက်စေမည့်
သားရေဖုံးစာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ရရှိခြင်း

ကျွန်ုပ်သည် ဂန္ဓာရီခရီးအဓိဋ္ဌာန်ပြီးသည့်အခါ၌ ရန်ကုန်သို့ပြန်၍ မ
လာတော့ဘဲ မှော်ဘီမြို့ အစွန်၊ မရမ်းတလင်းတောတွင် ခြံတစ်ခြံဝယ်၍
နေထိုင်ခဲ့လေသည်။ ထိုနေရာ၌ အေးချမ်းစွာ နေရသော်လည်း ကျွန်ုပ်၌
စွဲကပ်လျက်ရှိသော ဆီးချိုရောဂါ၊ သွေးတိုးရောဂါ၊ နှလုံးရောဂါတို့ သည်
ကျွန်ုပ်၏အသက်ကို ခြိမ်းခြောက်လာလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် အချိန်မရွေး ရောဂါသည်းလာတတ်၏။ ထိုအခါမျိုး၌
ကျွန်ုပ် နေ ထိုင် ရာ အ ရ ပ် ဒေ သ သ ည် ဆရာဝန်ပင့်ရန်အတွက်
လည်း ကောင်း၊ ဆေး တိုက် ဆေး ရုံ သို့ အပြေးအလွှားသွားရန်အတွက်
လည်းကောင်း လွန်စွာအခက်အခဲရှိလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တွင် စုဆောင်းထားသော ငွေအချို့နှင့် ပစ္စည်း
အချို့ကို ရောင်း ချကာ မှော်ဘီမြို့အတွက် ပြည်-ရန်ကုန် ကားလမ်း
နံဘေးတွင်ရှိသော ဘန့်ဘွေးကုန်းရွာတွင် ခြံလေးတစ်ခြံ ဝယ်ယူနေထိုင်

ရန် စဉ်းစားခဲ့လေ၏။ ထို သို့ စဉ်းစားခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ် (၆၃)နှစ် မြောက်မွေးနေ့တွင် တိုက်ခံအိမ်ကလေးတစ်လုံးပါသော ဘန့်ဘွေးကုန်း ရွာ မှ ခြံလေးတစ်ခြံကို ဝယ်ဖြစ်ခဲ့လေ၏။ ထိုခြံသည် ရှေးယခင်က ထို နား တွင် ထမင်းဆိုင်ဖွင့်သွားသော ဒေါ်ဘုမဆိုသည့် မိန်းမကြီး၏ ခြံ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ထိုဒေါ်ကြီးမှာ မရှိရှာတော့ပေ။ ထိုခြံကို ဒေါ်ဘု မ ၏ သားမြေးမြစ်များက ဆက်လက်၍ ပိုင်ဆိုင်ကြလေ၏။ ထိုခြံကို ဝယ်ခါနီးတွင် ပတ်ဝန်းကျင်မှ အသံအမျိုးမျိုး ထွက်လာ၏။ ထိုခြံကြီး သည် ဥစ္စာစောင့်မတစ်ဦးပိုင်သည့် ခြံကြီးဟူ၍လည်းကောင်း၊ ထိုခြံကြီး ထဲတွင် သိုက်ရှိသည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ထိုခြံကြီး၏ မူလပိုင်ရှင်မှာ မြ ယာရွှေပြည် ဟူသည့် မင်းသမီးတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုခြံကြီးသည် ယခု ထက် တိုင်း အောင် အခြောက် အလှန့်များ ရှိနေကြောင်း ပြောဆို ကြကုန်၏။

သို့ရာတွင် မသက်သာသည့်အဆုံး၌ ကျွန်ုပ် ၏ (၆၃)နှစ်မြောက် မွေးနေ့အဆုံးတွင် မျက်စိစုံမှိတ်၍ ဝယ်ယူလိုက်လေတော့၏။

ဤ သို့ ဝယ်ပြီးနောက် အလုပ်သမားများ ငှားရမ်းကာ ၎င်းတို့နှင့် အတူ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ခြံနှင့်အိမ်ရှိ အမှိုက်များကို ရှင်းလင်းခဲ့လေ၏။ ခြံထဲတွင် ရေကန်ဟောင်းတစ်ကန်ပါသောကြောင့် ထိုရေကန်ဟောင်း ကို မြေပြန်၍ဖို့ရလေ၏။ အိမ်သစ်ပြန်၍ မဆောက်နိုင်မီစပ်ကြား ထိုအိမ် ဟောင်းကလေး၌ပင် နေထိုင်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ထိုအိမ်ရှိ အမှိုက် များ ကို ရှင်းလင်းရလေ၏။ ထိုသို့ရှင်းရာတွင် အမှိုက်တောင်း ခုနစ် တောင်းရလေ၏။

စက္ကူစုတ်များ၊ ဝါးထရံများ၊ ပလတ်စတစ်ရေသန့်ဘူးခွံအလွတ်များ စသည်တို့ကို ခြင်းကြားကြီးဖြင့် ထည့်ကာ ရေကန်ဟောင်း၌ သွန်ရ

လေ၏။ ထိုသို့ အမှိုက်များရှင်းစဉ် အမှိုက်များထဲမှ အလျားတောင်ဆုပ်ခန့် ရှိ၍ ဖြတ် အားဖြင့် တစ်ပေခန့်ကျယ်ပြီး လက်လေးလုံးခန့်ထူသော သားရေဖုံးစာအုပ်အဟောင်းကြီးတစ်အုပ်ကို ရရှိခဲ့လေ၏။ ထိုစာအုပ်ကို စတင်တွေ့ရှိသူမှာ ကျွန်ုပ်၏တပည့် မောင်ကျော်မြိုင်ဖြစ်၏။ မောင်ကျော်မြိုင်က . . .

“အဘ ရေ ဒီမှာစာအုပ်ကြီး၊ အထဲမှာလည်း ဘာတွေမှန်းမသိဘူး၊ အရုပ်တွေချည်းပဲ”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း တောင်းယူကြည့်ရှုလိုက်ရာ အီဂျစ်စာများကဲ့သို့ အရုပ်စာများဖြင့် ရေးထားသောစာများကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုစာအုပ်ကြီးသည် တစ်ဦး၏လက်မှ တစ်ဦးလက်သို့ အဆင့်ဆင့်ပြောင်းလဲလာဟန်တူ၏။ လက်ဆော့သော ကလေးများသည် ထိုအရုပ်စာများပေါ်တွင် ခဲတံဖြင့်လျှောက်ခြစ်ထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် စာရွက်များကိုလှန်၍ ကြည့်သော်လည်း စာများကို ဖတ်တတ်ခြင်းမရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ်၏တပည့် မောင်ကျော်မြိုင်အား . . .

“မောင်ကျော်မြိုင်ရေ၊ ဟိုဘက်ခြံသွားပြီး ကျော်ပြောင်ကို ခေါ်ချေစမ်းကွာ”

ဟု ကျွန်ုပ်၏တပည့် မောင်ကျော်ပြောင်ဆိုသူအား ခေါ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ၎င်းမောင်ကျော်ပြောင်ဆိုသူမှာ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်များတွင် ဝိဇ္ဇာပြောင်ဟူသော အမည်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဇင်ယော်နီဟူသော အမည်ဖြင့်လည်းကောင်း စာများရေးသားနေသူဖြစ်၏။ ၎င်းသူငယ်သည် တောင်တွင်းကြီးမြို့တွင် ဗေဒင်ဆိုင်ဖွင့်၍ ဟောပြောနေသော လူငယ်ဗေဒင်ဆရာလေးမျှသာ ဖြစ်၏။ များမကြာမီ ၎င်းမောင်ကျော်ပြောင်ရောက်ရှိ

လာ သ ဖြ င့် ကျွန်ုပ် သည် ၎င်းမောင်ကျော်ပြောင်အား စာအုပ်ကြီးကို ပေးလိုက်လေ၏။ မောင်ကျော်ပြောင် (ဇင်ယော်နီ)လည်း လှန်လှောကြည့်ရှုပြီးနောက် . . .

“အီဂျစ်အရပ်စာတွေပဲ အဘရဲ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီစာအုပ်ဟာ အီဂျစ်လူမျိုးတစ်ယောက်ရဲ့ စာအုပ်ဖြစ်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဟကျော်ပြောင်ရ၊ မင်းအီဂျစ်တွေလည်း အရပ်စာရေးတယ်ဆိုတာ အခုခေတ်မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ ရှေးတုန်းက ရေးခဲ့ကြတာပါ။ အခုခေတ်မှာ ဒီစာမျိုး သူတို့လည်း ရေးဖို့မပြောနဲ့ ဖတ်တတ်တဲ့သူတောင်ရှားလိမ့်မယ်ကွ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ၎င်းမောင်ကျော်ပြောင်က . . .

“ဒီလိုဆိုရင် အဘက ဘယ်လိုယူဆလို့လဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်အား ပြန်မေးလေ၏။

“ဒီအရပ်ဒေသကို အီဂျစ်တစ်ယောက်ရောက်လာပြီး ဒီစာအုပ်တစ်အုပ်ရေးထားလို့ဆိုတာက တယ်ပြီးဆက်စပ်မှုမရှိလှဘူးကွ၊ မြန်မာတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ရာပဲဖြစ်ရမယ်၊ သူရေးတာကို သူပဲ ဖတ်လို့ရပြီး တခြားလူ ဖတ်လို့မရစေချင်တဲ့သဘောနဲ့ အရပ်စာပုံစံ တီထွင်ပြီး ရေးမှတ်ထားတာမျိုး ဖြစ်နိုင်တယ်ကွ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ မောင်ကျော်ပြောင်က . . .

“ရိုးရိုးမရေးဘဲ အဲဒီလူက ဘာကိစ္စဒီအရပ်စာနဲ့ ဝှက်ပြီးရေးရမှာလဲ အဘရဲ့”

ဟု ပြန်၍ မေးလေ၏။

“ဥ ပ မာ ကွာ အဖိုးတန်ရတနာမြှုပ်ထားတဲ့နေရာကို မေ့ပြီးမသွားအောင် မှတ်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့၊ သူများ ဖတ်လို့မရဘဲ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ဖတ်လို့ရအောင် ဝှက်စာတီထွင်ပြီး မှတ်ထားမှာပေါ့ကိုယ့်လူရ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် မောင်ကျော်ပြောင်က . . .

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ် အဘ၊ ရှေးလူကြီးတချို့ဟာ သူတို့ရဲ့ပညာရပ်တွေကို မဆိုင်တဲ့သူ မသိရလေအောင် ခူးဂဏန်း၊ ကြေးဂဏန်းစာမျိုးတွေနဲ့ ရေးခဲ့ကြတာကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ဖူးတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

“မှန်တာပေါ့ မောင်ကျော်ပြောင်ရယ်၊ ရတနာပစ္စည်းဝှက်သလို အဖိုးတန်တဲ့ ပညာရပ်တွေကိုလည်း ဝှက်ထားဖို့ဆိုတာ ဒီနည်းမျိုးကိုသုံးမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုရှိတာက ဝှက်စာကို တခြားနည်းမသုံးဘဲ အီဂျစ်အရပ်စာပုံစံမျိုး လုပ်သွားပုံထောက်တော့ ဒီလူဟာ သိပ်ပြီးမခေလှဘူးကွ၊ ဗဟုသုတ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ရှိပုံရတယ်၊ နောက်တစ်ခုက မြန်မာစာကို ဝှက်စာလုပ်တဲ့နေရာမှာ အသတ်တွေ၊ သဝေထိုးတွေ၊ လုံးကြီးတင်တွေ တစ်ချောင်းငင်တွေက အတော်လေး ဒုက္ခပေးတယ်ကွ၊ အင်္ဂလိပ်စာကို ဝှက်စာလုပ်ရင်တော့ အေ၊ အီး၊ အိုင်၊ အို၊ ယူ၊ ဝိုင် ဆိုတဲ့ စာလုံးတွေက ဝှက်စာလုပ်တဲ့သူကို ဒီလောက်ဒုက္ခပေးဘူးကွ၊ အဲဒီတော့ ဒီစာအုပ်ကြီးမှာ အရပ်စာလိုလို ဝှက်စာလုပ်သွားတဲ့လူက မြန်မာစာကိုလုပ်ဖို့ထက် အင်္ဂလိပ်စာကိုလုပ်ဖို့က ပိုပြီးနီးစပ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ်အား ဦးနှောက်ခြောက်စေမည့်

ထို စာ အုပ် ကြီး အား တ ရှိ တ် ဇာ တ် လို က် ကျန်ကျောင်းပုံပါသည့် ကြွပ်ကြွပ်အိတ်အတွင်းထည့်ကာ ကျွန်ုပ် နေ ထိုင် ရာ မရမ်းတလင်း တောစပ်ရှိ အိမ်ဂေဟာသို့ ယူဆောင်ခဲ့လေတော့သတည်း။

*

“ရှေးကလူကြီးတချို့ဟာ သူတို့ရဲ့ပညာရပ်တွေကို မဆိုင်တဲ့သူ မသိရလေအောင် ဒူးဂဏန်း၊ ကြေးဂဏန်းစာမျိုးတွေနဲ့ ရေးခဲ့ကြတာကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ဖူးတယ်”

အရပ်စာတွေကို ကျွန်ုပ်ဖော်ပြီ

ကျွန်ုပ်သည် စာအုပ်ကြီးကို ယူလာခဲ့ပြီးနောက် ဖိုတိုစတက်ဆိုင်တွင် စာအုပ်လုံးကို ဖိုတိုစတက်ကူးယူလိုက်သည်။ ထို့ နောက် ဆင်တူရုပ်ပုံများ ကို ထုတ်ကြည့်ရာ မျိုးမတူသော ပုံနှစ်ဆယ့်ခြောက်ပုံရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မူရင်းစာအုပ်ကြီးကို သိမ်းလိုက်ပြီးနောက် ဖိုတိုစတက်ကူးထားသော စာရွက်များနှင့်ပင် အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိလေတော့၏။

အရပ်စာ နှစ်ဆယ့်ခြောက်လုံးကို တွေ့သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အေ၊ ဘီ၊ စီ နှစ်ဆယ့် ခြောက်လုံးကို ရုပ်ဖျက်ထားကြောင်း ကောင်းစွာရိပ်မိလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်တွင် နေ့စဉ်လာ ရောက်သောလူများကို ယတြာပြုလုပ်ပေးရသော အလုပ်ရှိ၏။ ထိုအလုပ်ကို လုပ်နေပါလျှင် အရပ်စာများကို မဖော်နိုင်မည်စိုးသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ကျန်းမာရေးကို အကြောင်းပြကာ ခြံကိုပိတ်ထား လိုက်လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌လည်း “ဒီစာတွေဖော်လို့ရမှ ပြန်ဖွင့်မယ်”ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မအိပ်မနေ

ဝှက်စာဖော်ကြည့်နေ၏။ အရပ်စာနှစ်ဆယ့်ခြောက်လုံးပါသော စာရွက်ကိုချ၍ ဝမ်းလျားမှောက်ကာ ကသိုဏ်းရှုသကဲ့သို့ ရှုနေမိလေတော့၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌ “ဟော ဒါ အရပ်စာ နှစ်ဆယ့်ခြောက်လုံးပဲ၊ အဲဒါကို အေ၊ ဘီ၊ စီ၊ ဒီ အဖြစ် ပုံပြောင်းရမယ်ဆိုရင် ငါသာဆိုရင် ဘယ်လိုပြောင်းမလဲ၊ အရမ်းပြောင်းလို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ ငါ့ဟာငါလည်း မှတ်မိအောင် ပြောင်းဖို့လိုသေးတယ်၊ အဲဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”ဟု တွေးတောလိုက်စဉ်မှာပင် ရှေးအီဂျစ်တို့ အသက်ဓာတ်ဟု ယုံကြည်သည့် “အင့်” Ank ဆိုသော ပုံလေးကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

“ငါသာဆိုရင် ဒီအရပ်ကလေးကို A လို့ သဘောထားမယ်”

ထို့ နောက် ခြေထောက်ပုံလိုလို ဖိနပ်အရှည်ပုံလိုလိုပုံကို တွေ့ရပြန်၏။

“ဒါဟာ အင်္ဂလိပ်စာလုံး Boot ဘု(တ်)ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ငါသာဆိုရင် ဒီ စာလုံးကို B လို့ မှတ်ထားမယ်”

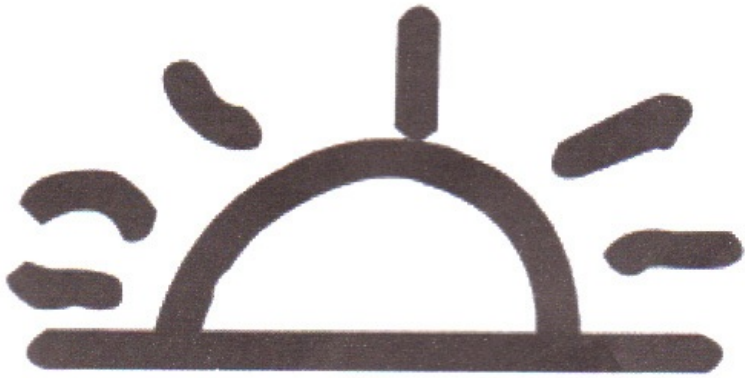
ထို့နောက် ကြိုးပုံလေးတစ်ခုကို တွေ့ရပြန်လေ၏။

“ကြိုးဆိုတော့ အင်္ဂလိပ်လို Rope (ရုပ်)လည်းဖြစ်နိုင်တယ်။ String (စထရင်း)လည်းဖြစ်နိုင်တယ်။

ပြီးတော့ Cord (ကော့ဒ်)လည်းဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီစာလုံးကို C လို့မှတ်ထားရင် ကောင်းမယ်”ဟု တွေးမိပြန်၏။

ထို့နောက် နေထွက်ပုံစံကို တွေ့ရပြန်၏။ ထို့ကြောင့် . . .

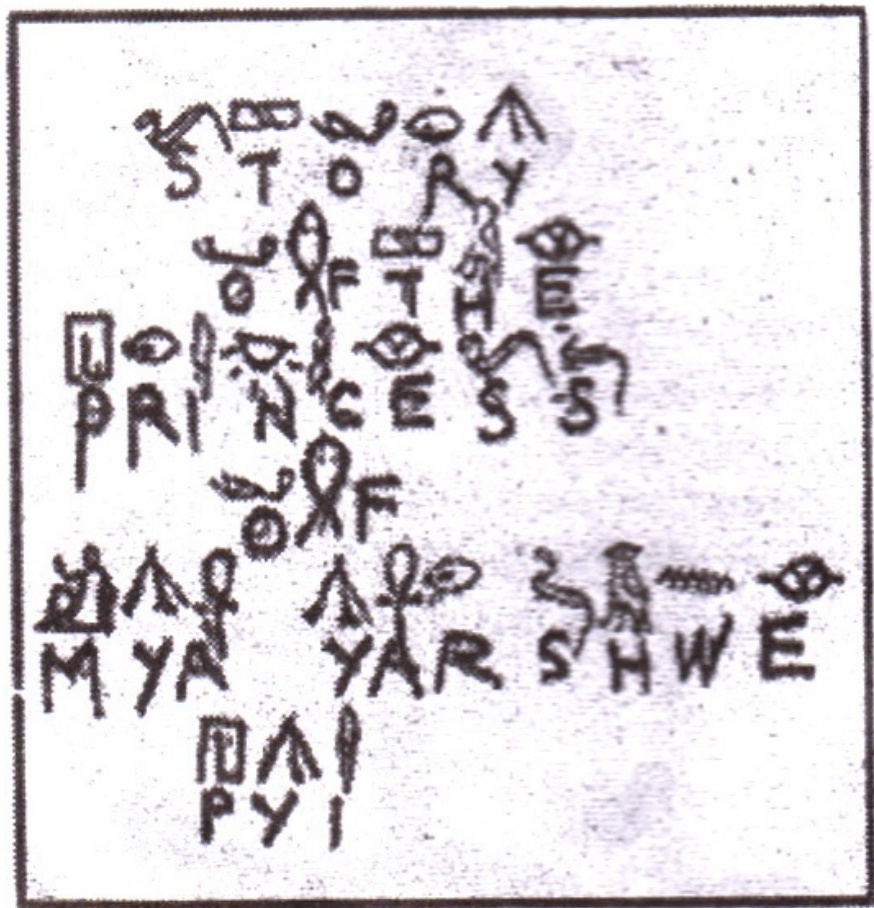
“အရုဏ်တက်တယ်ဆိုတာ အင်္ဂလိပ်လို Dawn(ဒေါင်း)လို့ ခေါ်တာပဲ။
ဒီစာလုံးကို ငါသာဆိုရင် D လို့ မှတ်ထားမယ်”

ဟု တွေးမိပြန်၏။

တစ်ဖန် မျက်လုံးပုံကို တွေ့ရပြန်၏။

“မျက်လုံးဟာ အင်္ဂလိပ်လို E လို့ မှတ်ထားရင် ပိုပြီးသဘာဝကျမယ်”

ဟု စဉ်းစားရင်း အရပ်များကို ကျွန်ုပ်နည်းကျွန်ုပ်ဟန်ဖြင့် A, B, C, D
စဉ်လိုက်လေတော့၏။ ထိုသို့စဉ်းစားပြီးနောက် အောက်ပါအရပ်စာ A,
B, C, D ဖြင့် ဖလှယ်၍ ဖတ်ကြည့်လိုက်ရာ အောက်ပါအတိုင်း ရေးထား
သော အင်္ဂလိပ်စာကို တွေ့ရလေတော့သတည်း။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဖော်လိုရသည့်စာများကို လိုက်၍ဖော်ကြည့်၏။ တစ်ခု
သောစာမှာ ...

မြသာရွှေပြည်မင်းသမီး
အကြောင်း

ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အရပ်စာများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု အေ-ဘီ-စီ-ဒီ ထိုး၍ ဖတ်ကြည့်၏။ ပြန်၍ စီကြည့်၏။ ဆင်တူဖြစ်နေသော အ ရ ဝ် တွဲ များ ကို သီးခြား ထုတ်ကြည့်၏။ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း လုပ်နိုင်သည်မဟုတ်ပေ။ ခြံတွင်းမှ ကလေးများကို ခိုင်းရ၏။ ကလေးများသည် အရပ်စာရွက်များဖြင့် အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိကြကုန်၏။ နေ့ခင်းပိုင်းတွင် ယတြာအလုပ်များဖြင့် အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိပြီး ညနေပိုင်းတွင် မြယာရွှေပြည်မင်းသမီး၏ အရပ်စာများဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြရလေ၏။

အချို့နေရာများတွင် အင်္ဂလိပ်စာလုံးပေါင်းများ ထွက်လာသော်လည်း လုံးဝဖတ်၍မရပေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အေ-ဘီ-စီ-ဒီ အရပ်စာဖြင့် ဝှက်ထားသကဲ့သို့ ကကြီး၊ ခခွေးများကိုလည်း အရပ်စာဖြင့် ပင်ဝှက်၍ ရေးထားသောကြောင့် ပင်ဖြစ်၏။ ထိုစာများတွင် သဝေထိုး၊ လုံးကြီးတင်၊ တစ်ချောင်းငင် စသည့်နေရာများ၌ အင်္ဂလိပ်ဂဏန်းများကို အစားထိုးပြန်၏။ သရတိုင်းလိုလို ဝမ်း၊ တူး၊ သရီးများဖြင့် အစားထိုးထား၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် ငယ်စဉ်ကပင် ဒူးဂဏန်း၊ ကြေးဂဏန်းကို လိုက်စားဖူးသည်ဖြစ်ရာ ၎င်း၏ ဝမ်း၊ တူး၊ သရီးဖြင့် ရေးထားသော မြန်မာသရများကို အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ယူရရှိခဲ့ပေ၏။

၁...မှာ -၁ ရေးချေ

၂...မှာ -၂ လုံးတင်

၃...မှာ -၃ ဆံခတ်

၄...မှာ -၂ တစ်ချောင်းငင်

၅ . . . မှာ - ။ နှစ်ချောင်းငင်

၆ . . . မှာ - သေဝေထိုး

၇ . . . မှာ - အသတ်

၈ . . . မှာ - ပြင်ရစ်

၉ . . . မှာ - ဝစ္စပေါက်

၁၀ . . . မှာ - ဝဆွဲ

၁၁ . . . မှာ - ဟထိုး

ကျွန်ုပ်သည် အင်္ဂလိပ်စာဖြင့် ဝှက်ထားသည်များကို အေ-ဘီ-စီ-ဒီ ဖြင့် ဖော် ၏။ မြန်မာစာဖြင့် ရေးထားသော ဝှက်စာများကို အထက်က ဖော်ပြထားသောနည်းများဖြင့် ဖော် ၏။ အလုံးစုံဖော်ပြီးသောအခါ စာကြမ်းများကို ရေးရ၏။ အဆက်အစပ်ပြတ်နေသော နေရာများတွင် မှန်းဆ၍ ထည့်ရ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် စာများကိုဖတ်ကြည့်ရာ မြယာရွှေ့ပြည်မင်းသမီးဆိုသော မိန်းမသားတစ်ဦး၏

(အသည်းအူတုန်လှုပ်ဖွယ် . . .

ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးဖွယ် . . .

စိတ်ပျက်အားငယ်ဖွယ် . . .

အားကျအတုယူဖွယ် . . .

ကဲ့ရဲ့ဖွယ် . . .

ချီးမွမ်းဖွယ် . . .

မေ့လျော့ဖွယ် . . .

တစိမ့်စိမ့် အမှတ်ရဖွယ်ကောင်းသော . . .)

ဘဝဖြစ်စဉ်ကြီးကို ဖတ်ရှုရလေတော့သတည်း။

(စာရေးသူ)

*

အခန်း (၂)

ပြဿာအမည်ရှိဈေးလှေကြီးအကြောင်း

အခန်း (၂)
မြယာအမည်ရှိ ဈေးလှေကြီးအကြောင်း

ရန်ကုန်မြို့မှ မြောက်ဘက်သို့ မိုင်နှစ်ဆယ်ခန့်ထွက်လျှင် ထောက်ကြန့် ဟူသော အရပ်သို့ရောက်၏။ ထိုမှတစ်ဖန် ပြည်မြို့ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်၍ ဆယ်မိုင်ခန့်သွားသော် မှော်ဘီ ဟူသောမြို့သို့ရောက်၏။

ထိုမှော်ဘီမြို့သို့ အနည်းမျှလွန်လျှင် ရွာကြီးတစ်ရွာသည်ရှိ၏။ ထိုရွာကြီး၏အမည်မှာ “ရွှေမြယာကုန်း”ဟူ၍ဖြစ်၏။ ၎င်းရွှေမြယာကုန်းဆိုသော ရွာကြီးတွင် ဦးမြသီးဆိုသော အကြံဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံသည့် ပွဲစားကြီးတစ်ဦးရှိ၏။ ထိုဦးမြသီးသည် အညာဆန်လှေကြီးတစ်စင်းတည်ဆောက်၍ လှေထိုးသား၊ လှေသူကြီး၊ ထမင်းချက်မှအစ ခန့်ထားပြီး လျှင်လှေပေါ်၌ လူအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများတင်ကာ မြစ်ရိုးတစ်လျှောက်ရှိ ရွာကြီးများ၊ မြို့များသို့ လှည့်လည်ကာ ဈေးရောင်းလေ့ရှိ၏။

လှေထိုးသားများမှာလည်း ဆိပ်ကမ်းသို့ကပ်ခါနီးတွင် သံပတ္တလားကို တီးသူတီးရ၏။ ဗုံတိုတို နှက်သူနှက်ရ၏။ နံကို မှုတ်သူမှုတ်ရ၏။

လှေပေါ်တွင်ပါမည့် ဈေးရောင်းသည့် မိန်းကလေးများမှာ ဇာတ်မင်းသမီးများကဲ့သို့ ပြင်ဆင်ဝတ်စားကာ လှေဦးပေါ်တွင် ကကြရလေ၏။

၎င်းဈေးလှေကြီး ဆိုက်သည်နှင့် ကမ်းနဖူးရှိ ရွာကြီး၊ မြို့ကြီးများမှ ကလေး၊ လူကြီးတို့သည် . . .

“ဈေးလှေကြီး လာပြီဟေ့”

ဟု အော်ဟစ်ကာ ပြေးထွက်လာကြကုန်၏။ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ကြိုဆိုကြကုန်၏။ ဈေးလှေကြီးဆိုက်ကပ်၍ ကုန်းပေါင်များ ထိုးလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဈေးဝယ်မည့်သူများသည် လှေကြီးပေါ်သို့ အလှအယက်တက်ကြကုန်၏။

အဝတ်အထည်စများကို ဆွဲကိုင်ကြည့်သူက ကြည့်၊ ဈေးမေးသူက မေးကြကုန်၏။ ရောင်စုံဖန်ပုတီး ဖန်နားတောင်းတို့ကို ကောက်ယူ၍ ဆွဲသူက ဆွဲ၊ ပန်သူက ပန်၊ ဝယ်သူက ဝယ် လက်မလည်နိုင်အောင် ရှိလေတော့၏။

ဈေးလှေကြီးသည် တစ်နေရာရပ်လျှင် တစ်ညအိပ်၏။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစော အရုဏ်တက်ချိန်တွင် ထူးမခြားနား သီချင်းကြီးကို တီးမှုတ်သီဆို၍ ထွက်သွားတက်မြဲဖြစ်၏။ လှေပေါ်တွင်ပါသည့် မိန်းကလေးများမှာ ဆိုက်ကပ်ခဲ့သော ရွာ (သို့မဟုတ်) မြို့အမည်ကို ထုတ်ဖော်၍ မေတ္တာပို့ကို ရွတ်ဆိုသွားတတ်ကြမြဲဖြစ်၏။ ဈေးလှေကြီးပိုင်ရှင် ပွဲစားကြီးဦးမြသီးသည် လှေဦးပိုင်းတွင် ကြေးဝါဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ...

ဟု သောကြေးဝါစာလုံးကြီးများကို ထွင်း၍ တပ်ထား၏။ ထိုစာလုံးကြီးများကိုလည်း လှေထိုးသားများသည် တစ်နေရာရောက်လျှင် တစ်ခါတိုက်ချွတ်ရသည်ဖြစ်ရာ ထိုကြေးဝါစာလုံးများသည် နေရောင်တွင် ရွှေအစစ်ဖြင့်

ပြုလုပ်ထားသကဲ့သို့ တဖိတ်ဖိတ်အရောင်ထွက်၍ နေတတ်လေ၏။
ထိုဈေးလှေကြီးသည် မှော်ဘီမြို့အစွန်ရှိ လှပြဒါးဆိပ်ကမ်းမှ အစပြု၍
လှိုင်မြစ်အတိုင်း အထက်သို့တက်၍ ဘောလယ်မြစ်နှင့်ဆုံသောအခါ၌
ဘောလယ်မြစ်အတွင်းသို့ဝင်၏။ ထိုမှတစ်ဖန် ဆန်တက်၍ ဧရာဝတီမြစ်
အတွင်းသို့ ကူးဝင်၏။ ဧရာဝတီမြစ်အတွင်းသို့ရောက်လျှင် အထက်က
ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း တစ်မြို့ချင်း၊ တစ်ရွာချင်းဆီရပ်၍ အညာဘက်ဆီသို့
တက်သွားလေ၏။ အညာသို့ ရောက်သောအခါ ပစ္စည်းများရောင်းချ၍
ကုန်ပြီဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌ သနပ်ခါးတုံး၊ ပုံးရည်ကြီး၊ ဆီးယို၊ ပျားရည်၊ က
ရေက ရာစသော အညာကုန်များတင်၍ အောက်သို့တစ်ဖန် စုန်လာ
ပြန်၏။ ထိုသို့ စုန်ရာ၌လည်း မြို့စဉ်၊ ရွာစဉ် ရပ်မြဲတိုင်းရပ်သွား၏။ ဈေး
လှေကြီးရပ်သော ရွာများ၊ မြို့များမှ လူများကလည်း အညာကုန်များ
ဝယ်ယူကြပြန်၏။ ထိုလှေကြီး လှပြဒါးလှေ ဆိပ်သို့ ပြန်၍ရောက်
သောအခါ၌ လှေဝမ်းသည် ဟောင်းလောင်းကြီးသာ ရှိလေတော့၏။
လှေဝမ်းဟောင်းလောင်းဖြစ်သော်လည်း လှေပိုင်ရှင်ပွဲစားကြီးဦးမြ
သီး၏ ဆိတ်သားရေဖြင့်ချုပ်ထားသော ငွေအိတ်ကြီးမှာမူ သားကောင်
ကိုမျှထားသော စပါးကြီးမြွေကဲ့သို့ ဖောင်းပူ၍ နေလေတော့သတည်း။

*

ဈေးလှေကြီးအပြန်

တစ်နေ့သ၌ ရွှေမြယာဈေးလှေကြီးသည် လှပြဒါးလှေဆိပ်သို့ မြစ်
လယ်မှနေ၍ တဖြည်းဖြည်းရွေ့လျားဆိုက်ကပ်နေလေ၏။ လှေကြီးပေါ်
မှ တီးသံ၊ မှုတ်သံ၊ သီချင်းဆိုသံများကို ကြားရသည်ဖြစ်ရာ ကမ်းပေါ်မှ

လူများသည် အူမြူးလျက်ရှိကြကုန်၏။ “ဈေးလှေကြီးလာပြီ”ဟူ၍လည်းကောင်း၊ “မည်သူမည်ဝါတို့ လာပြီ” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အော်ဟစ်ပြောဆိုနေကြလေ၏။ လူငယ်တစ်ယောက်ကမူ . . .

“ဈေးလှေကြီး တစ်ခေါက်ပြန်လာတိုင်း ရွှေမြယာကုန်းက ပွဲစားကြီးဦး မြ သီး ရဲ့ တစ်တောင်လောက်ရှိတဲ့ သားရေအိတ်ကြီးကတော့ ဖားခုံညင်းလို ဖောင်းဖောင်းသွားတော့တာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အနီးရှိအဒေါ်ကြီးတစ်ဦးက . . .

“ဒီတစ်ခေါက် ပွဲစားကြီးက လှေနဲ့လိုက်မသွားဘူး၊ ခင်မကို လူယုံအရာထားပြီး လှေကြီးကို ဆန်ခိုင်းလိုက်တာ”

ဟု ပြောရင်း လှေကြီးဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ကြည့်ရှုလိုက်သည့်အချိန်၌ လှေပေါ်တွင်ပါလာသည့် ခင်မဆိုသည့် မိန်းကလေးသည် လှေဝမ်းတွင်းမှ ဈေးရောင်းသောသူများအား ပစ္စည်းများကို သိမ်းခိုင်းနေပြီဖြစ်၏။ ထို့အတူ လှေထိုးသားများကိုလည်း ရွက်များကို လိပ်၍တင်ခိုင်းနေပြီဖြစ်၏။ ထိုမျှမကသေး လှေနောက်မီးရှိပဲ့စင်ပေါ်မှ လှေသူကြီးကိုပင် ရေစီးအတိုင်းမျှောချပြီးမှ ကမ်းသို့ကပ်ရန် အချက်ပြနေလေ၏။ ထိုအခြင်းအရာကို ရွှေမြယာကုန်းရွာမှ ပွဲစားကြီးဦးမြသီးသည် ကုက္ကိုပင်ကြီးတစ်ပင်ကိုကွယ်၍ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုရင်း ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်နေလေ၏။

ဈေးလှေကြီးသည်ကမ်းသို့အကျအနက်ကပ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လှေထိုးသားတို့ သည် ကုန်းဘောင်ပျဉ်များကို ထိုးကြလေ၏။ ထိုအခါ၌ ပွဲစားကြီးလည်း လှေပေါ်သို့တက်လေ၏။ ခင်မမှာမူ လှေပေါ်မှာ လူများကို . . .

“အရောင်းသမားတွေ . . . ဖုတ်ဖက်ခါပြီး ဆင်းသွားဖို့ စိတ်မကူးကြနဲ့၊

ကိုယ်တာဝန်ယူရတဲ့ ဈေးသေတ္တာတွေကို ကမ်းပေါ်သို့ အရောက်ပို့ကြ၊ လှည်းတွေပေါ်ကို တင်ကြ၊ ပွဲစားကြီးအိမ်အထိ လိုက်ခဲ့ကြရမယ်၊ လမ်းကနေဖြတ်ပြီး မဆင်းရဘူး။ ကျန်တဲ့ပစ္စည်းရယ်၊ ငွေရယ် အပ်ရမယ်၊ ဘယ်လောက်ဖိုး ရောင်းလိုက်တယ်၊ အရင်းက ဘယ်လောက်၊ အမြတ်က ဘယ်လောက်ဆိုတာပါ ပွဲစားကြီးကို စာရင်းနဲ့တကွ အပ်ရမယ်”

ဟု အော်၍ ပြောနေလေ၏။

ပွဲ စား ကြီး သည် ခင်မ၏လုပ်ပုံကို ပုံသွက်လက်ချက်ချာပုံကို သဘောကျလျက်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် အနီးရှိ ဈေးရောင်းသမား မိန်းမတစ်ဦးအား

“ဟဲ့. . . ကုလားမ၊ ကြည့်စမ်းပါဦးဟယ်၊ ခင်မတစ်ယောက် အလုပ်လုပ်နေပုံများ စနစ်ကျလိုက်တာ၊ မိန်းကလေးသာဆိုတယ်၊ လုပ်ပုံကိုင်ပုံက ယောက်ျား လေး လိုပဲ၊ ဒီဈေးလှေကြီးကို လွှတ်ဖို့ လူယုံတော်ကောင်းကောင်း ရပြီ”

ဟု ပြောရင်း ကုလားမဆိုသော မိန်းမက မျက်နှာကိုမဲ့၍ . . .

“ပွဲစားကြီးက အရမ်းလည်း ချီးမွမ်းမနေနဲ့ဦးလေ၊ တော်တော်ကြာတော့ ယောက်မမြင်းစီး ထွက်လာရင် ခက်နေဦးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“နေပါဦး ကုလားမရယ်၊ ခင်မက အဲဒီလို ကိုးရိုးကားရားလုပ်ဖို့ ခြေပြင်တာကော မြင်လို့လား”

ဟု ပွဲစားကြီးက ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။

“မကွေးမှာ လှေကြီးဆိုက်တုန်းက လှေပေါ်ကို ချိုင်းထောက်နဲ့လူတစ်ယောက် တက်လာတယ်၊ အဲဒီလူကို ခင်မက ငွေတစ်ရာကပ်ပြီး

ပေးလိုက်တာ ကျန်မမျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်လိုက်ရတယ်။ သူနဲ့ဘယ်လို ပတ်သက်တယ်မပြောနိုင်ဘူး”

ဟု ကုလားမဆိုသူက ပြောလေ၏။ များမကြာမီ၌ လှေပေါ်မှလူများ အားလုံးလိုလို ကမ်းပေါ်သို့ရောက်ကုန်ကြပြီဖြစ်၏။ ခင်မနှင့် ပွဲစားကြီး သာလျှင် ကျန်ခဲ့လေ၏။ ထိုအခါ ပွဲစားကြီးက . . .

“ဟဲ့ . . . ခင်မ မကွေးမှာ ဒီလှေကြီးရပ်တုန်းက ချိုင်းထောက်နဲ့လူ တစ်ယောက် လှေပေါ်တက်လာတယ်ဆို၊ အဲဒါဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလျှင် ခင်မက . . .

“ဒီလှေကြီးမှာ အရင်တုန်းက လှေထိုးသားလုပ်သွားတဲ့ လှေထိုးသား ငပြောင်ပါ။ ရွက်တိုင်ပေါ်က ပြုတ်ကျလို့ ခြေထောက်ကျိုးသွားတယ်လေ၊ သူ့ခမျာ ဒုက္ခိတဘဝနဲ့ စားရမဲ့၊ သောက်ရမဲ့ ဖြစ်နေတဲ့အကြောင်းလာပြီး ပြော လို့ ငွေတစ်ရာ ထောက်ပံ့လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအကြောင်းကိုလည်း ငွေစာရင်းမှာ ရေးသွင်းထားပါတယ်”

ဟုဆိုကာ ချိုင်းတွင် ညှပ်ထားသော စာရင်းစာအုပ်ကို လှန်၍ပြလိုက် လေ ၏။ ပွဲစားကြီးလည်း စာရင်းကိုကြည့်လိုက်ရာ အမှန်တကယ်ပင် စာရင်းရေးသွင်းထားကြောင်းသိလျှင် . . .

“ဦးက မသိလို့ မေးမိတာပါ၊ မယုံလို့ မေးတာမဟုတ်ပါဘူး၊ တူမကြီး ကို ယုံပြီးသားပဲ၊ အဲဒီအတွက် မကြာခင်မှာပဲ လူယုံတော်ခန့်တော့မှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ခင်မ၏ မျက်နှာလည်း နေရောင်တွင် လက် လိုက်သော မှန်ကဲ့သို့ ဝင်းခနဲဖြစ်၍ သွားလေ ၏။ ရွှေမြယာကုန်းသို့ ရောက်လျှင် ရွှေမြယာကုန်းရွာရှိ ပွဲစားကြီး၏အိမ်တွင် လူစုံတက်စုံ ရောက်သောအခါ၌ ခင်မသည် လှေသူကြီး၊ လှေထိုးသား၊ ထမင်းချက်၊

ဈေးရောင်းသမားများမှအစ အလုပ်သမားအားလုံးကို လုပ်ခကြေးငွေများ ရှင်းပေးလေ၏။ အားလုံးလိုလိုသည် ငွေစများရွှင်ကြပြီဖြစ်၍ ပျော်ရွှင် မြူးတူးစွာ မိမိအိမ်ဂေဟာအသီးသီးသို့ ပြန်သွားကြပြီဖြစ်လေ၏။ ခင်မတစ်ဦးတည်းသာလျှင် လှေပိုင်ရှင်အိမ်၌ ကျန်ခဲ့လေ၏။

သူသည် ကုန်ပစ္စည်းလက်ကျန်စာရင်း၊ လမ်းတွင် ကုန်ကျခဲ့သော အသုံးစာရင်း စသည်တို့ကို ရှင်းလင်း၍ ငွေကိုအပ်လေ၏။ ထို့နောက် ဈေးလှေပိုင်ရှင် ပွဲစားကြီးဦးမြသီးအား ဦးချကန်တော့၍ ...

“ကျွန်မလည်း ပြန်မယ်”

ဟု ခွင့်တောင်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးမြသီး၏ဇနီးပွဲကတော်ကြီး ဒေါ်စိန်အုပ်က ...

“ဟဲ့ ... ခင်မ၊ ညစာစားပြီးမှ ပြန်ပါလားဟယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ခင်မက ...

“ဝယ်ခြမ်းလာတာလေးတွေ အမေ့ကိုကျွေးချင်လို့ပါ”

ဟု ပြန်၍ဖြေလေ၏။ ထိုအခါ ပွဲကတော်ကြီးက ...

“အမေ့ကိုပဲလား၊ ရှမ်းစုပိုင်းက ရှမ်းကလေး စောနန်းဝေအတွက် ကော ဘာတွေဝယ်လာခဲ့သေးသလဲ”

ဟု ကျီစားသောလေသံဖြင့် ပြန်၍မေးလိုက်လေ၏။

“သူ့အတွက်လည်း ပါပါတယ် ကြီးဒေါ်၊ ရှမ်းဘောင်းဘီချုပ်ဖို့ ပုဂံဈေးက ဖဲစတစ်စဝယ်လာတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့အင်မတန်ကြိုက်တဲ့ ဆီတို့ ဟူးတစ်ထုပ်လည်း ပါတယ်လေ”

ဟု ခင်မက ကောင်းမွန်စွာ ပြန်၍ဖြေလိုက်လျှင် ပွဲကတော်ကြီးက

“ကဲပါတော် . . . သွားပါ . . . သွားပါ၊ မယ်မင်းကြီးမကို မျှော်နေကြ
ရော့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သတည်း။

★